

Súd: Okresný súd Bratislava II
Spisová značka: 16Cpr/5/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1214214711
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Bieliková
ECLI: ECLI:SK:OSBA2:2021:1214214711.21

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava II v konaní pred samosudkyňou JUDr. Evou Bielikovou v sporovej veci žalobcu: T. Y., U. G. X, XXX XX U. zast.

Advokátska kancelária Prachová & Partners, s. r. o., so sídlom Pribinova 20, 811 09 Bratislava proti žalovanému: R. D., U. H. Č.. XXX/XX, XXX XX R. X - U., Č. N., IČO: 61 305 006, zast. KORABOVA & LOVICH s.r.o., advokátska kancelária, so sídlom Laurinská 4, Bratislava, o zaplatenie 11.019,62 eur, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 206,11 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,50 % ročne zo sumy vo výške 206,11 eur od 28.09.2013 do zaplatenia, sumu 162,97 eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,50 % ročne zo sumy vo výške 162,97 eur od 07.10.2013 do zaplatenia, sumu 64,97 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,50 % ročne zo sumy vo výške 64,97 eur od 06.11.2013 do zaplatenia, sumu 84,- eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,50 % ročne zo sumy vo výške 84,- eur od 07.10.2013 do zaplatenia a sumu 90,15 eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy vo výške 90,15 eur od 28.11.2013 do zaplatenia a to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Súd žalobu vo zvyšnej časti z a m i e t a.

III. Žalovanému sa proti žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov konania v rozsahu 89%.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa podanou žalobou domáhal zaplatenia sumy 11.019,62 € ako aj náhrady trov konania.

2. Podaný návrh odôvodnil tým, že žalovaný ako jeho zamestnávateľ opakovane porušoval pracovnoprávne predpisy, nedodržiaval jednotlivé body pracovnej zmluvy a neplnil si finančné záväzky voči žalobcovi. Žalobca ďalej uviedol, že u žalovaného ku dňu podania žaloby na súd pracoval ako broker - poisťovací maklér s miestom výkonu práce Bratislava. Dňa 26.09.2013 zamedzil žalovaný žalobcovi vykonávať prácu v zmysle pracovnej zmluvy. Žalobca niekoľkokrát vyzval žalovaného na spoločné stretnutie za účelom korektného ukončenia spolupráce avšak neúspešne. Žalovaný okrem iného zamedzil žalobcovi vo vstupe do kancelárie a taktiež mu zamedzil v prístupe do firemného internetu. Žalobca taktiež namietal, že mu neboli predkladané výplatné pásky, a že mu nebola vyplatená časť finančného príspevku na stravu. Zároveň uviedol, že žalovaný mu neumožnil čerpanie riadnej dovolenky a taktiež mu neboli uhradené náklady spojené s výkonom jeho funkcie brokera. Žalobca si podanou žalobou uplatňuje nárok na zaplatenie cestovných nákladov vo výške 433,95 eur, nákladov za užívanie mobilného telefónu vo výške 673,78 eur, cestovné náhrady vo výške 1.942,89 eur, zaplatenie faktúry vo výške 169,- eur a nárok na vyplatenie provízií vo výške 7.800,- eur.

3. Žalovaný sa k podanej žalobe vyjadril písomne podaním doručeným súdu dňa 03.11.2014. Vo vyjadrení uviedol, že žalobca pracoval u žalovaného na základe Pracovnej zmluvy zo dňa 30.09.2012 na pracovnej pozícii „Broker - správa a uzatváranie poisťných zmlúv“. Tento pracovný pomer bol založený dňa 30.09.2012 s dňom nástupu do práce dňa 01.10.2012. Žalovaný sa v roku 2013 rozhodol ukončiť so žalobcom pracovný pomer výpoveďou v súlade s ustanovením § 52 písm. c) zákona č. 262/2006 Sb. a to z dôvodu nadbytočnosti. Písomnú výpoveď z pracovného pomeru doručoval žalovaný žalobcovi po prvýkrát osobne dňa 26.09.2013, pričom žalobca ju bezdôvodne odmietol prevziať. Z tohto dôvodu zaslal žalovaný výpoveď žalobcovi písomne dňa 27.09.2013 t.j. nasledujúci deň po tom, čo ju žalobca odmietol prevziať. Predmetná zásielka sa však žalovanému vrátila ako neprevzatá v odbernej lehote. Skutočnosť, že žalovaný zaslal žalobcovi výpoveď poštou oznámil žalovaný žalobcovi e-mailom dňa 03.10.2013. V nadväznosti na to bolo žalovanému doručené potvrdenie o dočasnej pracovnej neschopnosti žalobcu, počnúc dňom 07.10.2013, pričom táto práceneschopnosť žalobcu pretrváva dodnes. Čo sa týka žalobcom uplatnených nárokov tie nie sú podľa názoru žalovaného podložené a sú bez akéhokoľvek hmotnoprávneho odôvodnenia. Žalovanému nie je zrejmé na základe akého právneho dôvodu sa žalobca domáha od žalovaného ním uplatnených nákladov, na ktoré mu nikdy nevznikol žiaden nárok. Žalovaný zdôraznil, že so žalobcom nikdy neuzavrel žiadnu osobitnú dohodu obsahom ktorej by mala byť náhrada žalobcom uplatnených nákladov zo strany žalovaného ako zamestnávateľa. Čo sa týka žalobcom uplatnenej náhrady cestovných príkazov, na základe ktorých sa žalobca domáha zaplatenia sumy 1.942,89 € za obdobie máj - október 2013, žalovaný nikdy nedal žalobcovi povolenie na takú služobnú cestu za ktoré by mu tieto cestovné náhrady prináležali. Žalobca sa okrem iného domáha od žalovaného aj úhrady provízií za správu klientov v celkovej výške 7.800,-€. Žalovanému nie je zrejmé, akým spôsobom žalobca vypočítal výšku nárokovanej provízie resp. z akých údajov vychádzal pri vyčíslení ním uplatňovanej provízie. K žalobcom predloženému rozsiahlemu zoznamu fyzických a právnických osôb, žalovaný uviedol, že správu týchto subjektov nikdy nevykonával, pričom o týchto prípadoch neexistuje žiaden záznam z rokovaní s nimi. Čo sa týka spôsobu výpočtu provízií žalobcu za správu klientov, toto je jednoznačne upravené v článku 8 Pracovnej zmluvy, vrátane špecifikácie výšky hrubej mzdy. Ako vyplýva z predložených protokolov o vyplatení provízií makléra č. XXXXXXXXXXXX, č. XXXXXXXXXXXX, č. XXXXXXXXXXXX a č. XXXXXXXXXXXX za celkovú dobu trvania pracovného pomeru žalobcu vznikol žalobcovi nárok na úhradu provízie vo výške 941,91 eur. Táto suma pozostáva z odmeny za správu klientov, „Schunk“ vo výške 10 % z prijatej provízie 7.000,10 eur, ktorá predstavuje sumu vo výške 700,01 eur a z odmeny žalobcu za správu vlastných klientov vo výške 30 % z prijatej provízie t.j. vo výške 241,90 eur. Žalovaný dňa 10.12.2012 uhradil žalobcovi sumu vo výške 175,41 eur a dňa 03.06.2013 sumu vo výške 504,35 eur celkom sumu vo výške 679,76 eur titulom úhrady provízie podľa článku 8 Pracovnej zmluvy. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti žalovaný neuznáva žalobcom uplatňované nároky a žiadal žalobu ako nedôvodnú zamietnuť.

4. Okresný súd Bratislava II rozsudkom č.k. 16Cpr/5/2014-694 zo dňa 23.09.2016 žalobu zamietol a rozhodol, že žalobca je povinný zaplatiť žalovanému náhradu trov konania. Súd prvého stupňa vychádzal zo zistení, že žalobcom uplatnený nárok na zaplatenie žalovanej sumy nie je dôvodný, pričom podľa názoru súdu žalobca neuniesol dôkazné bremeno svojich tvrdení.

5. Na základe podaného odvolania žalobcu Krajský súd v Bratislave Rozsudkom č.k. 7Copr/5/2017-762 zo dňa 27.03.2019 rozsudok súdu prvého stupňa v časti zamietnutia žaloby o uloženie povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 169,-€ s príslušenstvom potvrdil. V zvyšnej časti zamietajúceho výroku a vo výroku o trovách konania rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

6. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd poukázal na to, že pokiaľ ide o nárok na vyplatenie „provízií“ je treba dať súdu prvej inštancie do pozornosti, že mzdové (resp. platové) nároky zamestnanca sú upravené v šiestej časti zákona č. 262/2006 Sb. - Odmeňovanie za prácu, odmena za pracovnú pohotovosť a srážky z príjmu ze základného pracovnoprávneho vzťahu, ktorá obsahuje komplexnú úpravu odmeňovania za prácu v pracovnoprávnom vzťahu. Podľa tejto úpravy prináleží zamestnancovi za prácu konanú v pracovnom pomere buď mzda alebo plat, ak neurčuje Zákonník práce alebo zvláštny právny predpis inak. Mzda je v § 109 ods.2 definovaná ako peňažné plnenie a plnenie peňažnej hodnoty (naturálna mzda) poskytované zamestnávateľom zamestnancovi za prácu. Mzda sa poskytuje vo všetkých prípadoch, kedy zamestnanec vykonáva prácu v pracovnom pomere, s výnimkou prípadov, kedy je pracovný pomer dohodnutý s niektorým zo zamestnávateľov, ktorých taxatívny výpočet ustanovuje § 109 ods.3 (čo nie je daný prípad). Podmienky pre poskytovanie mzdy vymedzuje Zákonník práce len rámcovo, aby nepredurčoval mzdový systém a jednotlivé zložky mzdy, ktoré môžu byť

medzi účastníkmi dohodnuté, prípadne zvolené zamestnávateľom. Spôsoby utvárania mzdy stanovuje Zákonník práce v § 113 ods.1 tak, že mzdu je možné dohodnúť v zmluve (kolektívnej, pracovnej alebo inej), alebo ju môže zamestnávateľ jednostranne stanoviť vnútorným predpisom. V danej veci to znamená, že súd prvej inštancie mal vo vzťahu k nároku na zaplatenie „provízií“ vo výške 7.800,- eur s príslušenstvom posúdiť, kde, akým spôsobom a v akej výške bolo medzi stranami dojednané odmeňovanie za prácu, na akú odmenu za prácu vznikol žalobcovi nárok za obdobie rokov 2012 - 2013 a v akej výške mu bola zamestnávateľom odmena za prácu vyplatená. Z odôvodnenia rozhodnutia nevyplýva, že by sa súd prvej inštancie týmito podstatnými skutočnosťami zaoberal, posudzoval ich a dôsledne sa vysporiadal s v priebehu konania produkovanými podstatnými námietkami strán. Pokiaľ ide o nároky na zaplatenie sumy 433,95 eur s príslušenstvom predstavujúcej náklady spojené s užívaním súkromného osobného motorového vozidla za obdobie august 2013 - október 2013, sumy 1.942,89 eur s príslušenstvom predstavujúcej náklady spojené s údajne vykonanými pracovnými cestami žalobcu za obdobie máj 2013 - október 2013 a sumy 673,78 eur s príslušenstvom predstavujúcej náklady žalobcu vynaložené na zaplatenie faktúr za používanie služieb mobilného operátora Orange Slovensko, a.s. za obdobie od septembra 2013 do mája 2014, náhradu výdavkov poskytovaných zamestnancovi v súvislosti s výkonom práce upravujú ust. siedmej časti zákona č. 262/2006 Sb.. Táto úprava s výnimkou vykonávacích predpisov k stanoveniu výšky stravného pri tuzemských a zahraničných pracovných cestách a náhrad za použitie osobných vozidiel (§ 189), zahŕňa celú úpravu poskytovania náhrad výdavkov v súvislosti s výkonom práce. V danej veci súd prvej inštancie na túto skutočnosť rezignoval, nezaoberal sa tým, že žalovaný žalobcovi náklady spojené s užívaním súkromného osobného motorového vozidla do augusta 2013 a náklady za faktúry za používanie služieb mobilného operátora Orange Slovensko do septembra 2013 uhradil, a to i bez osobitnej písomnej dohody o preplácaní takýchto nákladov a bez uzavretia písomnej dohody o používaní súkromného osobného motorového vozidla na pracovné účely, na ktorej absenciu v priebehu konania žalovaný poukazoval. V rozhodnutí nevysvetlil, z akých dôvodov neprihliadol na e-mail H.Í. R. zo 6.6.2013 - Potvrdenie o vystavení zmluvy o používaní súkromného motorového vozidla na služobné účely (čl. 319), v ktorom žalobcovi oznamuje dodatočné vystavenie zmluvy o používaní motorového vozidla od 1.5.2013, ktoré bude služobne používať pre výkon svojej činnosti a bude mu okrem pokladničných bločkov na naftu preplácaná i náhrada 0,183 eur/km a e-mail zo dňa 15.11.2012 (čl. 330), v ktorom H. R. potvrdzuje, že „vzhľadom k tomu, že bolo bezpodmienečne nutné vykonať prevod služobného mobilného telefónu + internetové pripojenie zn. Huawei z Oskar Schunck s.r.o. na žalobcu ako fyzickú osobu a jediného zamestnanca žalovaného na území Slovenskej republiky, budú mu uhradené všetky náklady súvisiace s prevodom týchto zariadení, priamo operátorovi Orange budú uhradené všetky faktúry za internetové pripojenie Huawei + za mobil s tel.č. +XXXXXXXXXXXX od 1.10.2012 po celú dobu trvania pracovného pomeru žalobcu u žalovaného“, a to i vo vzťahu k tvrdeniu svedka H. R. v priebehu pojednávania zo dňa 12.10.2015 o tom, že náklady za telefón mali byť u žalobcu započítané oproti nároku na províziu a k pozastaveniu preplácania došlo v čase, kedy bolo jasné, že uhradená čiastka za telefóny už bude nad rámec provízií nárokov žalobcu. Pokiaľ ide o nárok na zaplatenie sumy 1 942,89 eur s príslušenstvom predstavujúcej náklady spojené s údajne vykonanými pracovnými cestami žalobcu za obdobie máj 2013 - október 2013, súd prvej inštancie sa v rozhodnutí nevysporiadal s tým, o aké cesty sa jednalo a či tieto mali charakter pracovnej cesty v zmysle § 42 zákona č. 262/2006 Sb.. V tejto súvislosti je treba zdôrazniť, že keďže v čl. 4 pracovnej zmluvy zo dňa 30.9.2012 sa strany dohodli, že zamestnávateľ môže vyslať zamestnanca na pracovnú cestu po dobu nevyhnutnej potreby, nebola potrebná ďalšia osobitná dohoda ohľadne každej jednotlivéj pracovnej cesty.

7. Súd prvého stupňa, súc viazaný právnym názorom odvolacieho súdu vec riadne prejednal, vykonal dokazovanie výsluchom žalobcu, výsluchom štatutárneho zástupcu žalovaného, výsluchom svedka H. R., listinnými dôkazmi tvoriacimi obsah spisu (Výpis zo živnostenského registra ČR žalovaného, výplatnými páskami za obdobie 9/2013 a 1-3/2014, List Státního úřadu inspekce práce adresovaný žalobcovi zo dňa 06.05.2014, list právnej zástupkyne žalovaného adresovaný žalobcovi zo dňa 05.12.2013, Pracovná zmluva zo dňa 30.09.2012, emailová komunikácia zo dňa 03.10.2013 (č.l. 145), Výpoveď z pracovného pomeru zo dňa 25.09.2013, Odmietnutie prevzatia výpovede zo dňa 27.09.2013, Protokoly o vyplatení provízií žalobcovi, Výpoveďou zo dňa 29.01.2015, stanoviská jednotlivých klientov č.l. 666 až 674)) a zistil nasledovný skutkový stav:

8. Dňa 30.09.2012 bola medzi žalobcom ako zamestnancom a žalovaným ako zamestnávateľom uzavretá Pracovná zmluva (ďalej len Zmluva) vrátane informácie zamestnávateľa o základných právach a povinnostiach. Na základe tejto zmluvy mal žalobca pracovať pre žalovaného ako Broker - správa a

uzatváranie poisťných zmlúv (bod 1). Ako miesto výkonu práce bolo dojednané Bratislava - Slovenská republika (bod 2). Deň nástupu žalobcu do práce bolo dojednané 01.10.2012 (bod 3). Pracovný pomer bol dojednaný na dobu neurčitú s trojmesačnou skúšobnou dobou, pričom dohodnutú prácu mal žalobca vykonávať v rozsahu 40 hodín týždenne (bod 6,7). Za vykonanú prácu prislúchala žalobcovi mzda vo výške 500,- eur (hrubá mzda), ďalej bola dohodnutá odmena za správu klientov „ Schunk“ vo výške 10 % z prijatej provízie, odmena za správu klientov D. & R. vo výške 10 % z prijatej provízie, odmena za správu vlastných klientov vo výške 30 % z prijatej provízie a odmena za splnenie plánu vo výške 10 % z prijatej provízie (bod 8).

9. Z Pracovnej zmluvy ďalej vyplýva, že žalovaný ako zamestnávateľ pred uzavretím zmluvy oboznámil žalobcu ako zamestnanca s jeho právami a povinnosťami vyplývajúcimi pre neho z pracovného pomeru a mzdovými podmienkami. V bode 12 Zmluvy sa strany dohodli, že práva a povinnosti zamestnávateľa a zamestnanca vyplývajúce z pracovného pomeru sa riadia zákonníkom práce, ďalšími pracovnoprávnymi predpismi a inými právnymi predpismi.

10. Z Výpisu zo živnostenského registra žalovaného vyplýva, že žalovaný vykonáva podnikateľku činnosť pod obchodným menom R. D., pod IČO: XXXXXXXX, druh živnosti ohlasovacia voľná. V predmete podnikania má žalovaný uvedené výroba, obchod a služby neuvedené v prílohách 1 až 3 živnostenského zákonníka, odbor činnosti sprostredkovanie obchodných kontaktov. Ako dátum vzniku oprávnenia je uvedené 01.11.1994. Z rozhodnutia o zmene živnostenského listu žalovaného zo dňa 21.11.1994 č.k. 2758/94/Sp/Z1 vyplýva, že ako zodpovedný vedúci žalovaného je zapísaný H. R., Q.. XX.XX.XXXX.

11. Dňa 25.09.2013 bola žalobcovi daná výpoveď z pracovného pomeru podľa § 52 písm. c) zákonníka práce z dôvodu, že podľa rozhodnutia zamestnávateľa dochádza ku dňu 01.10.2013 k organizačnej zmene spočívajúcej v znížení počtu zamestnancov vo väzbe na očakávaný vývoj výsledkov hospodárenia zamestnávateľa. Výpoveď však žalobcovi ako zamestnancovi riadne doručená nebola. Následne dňa 29.01.2015 bol so žalobcom rozviazaný pracovný pomer výpoveďou podľa § 52 písm. c) zákonníka práce z organizačných dôvodov. Výpoveď žalobca prevzal osobne dňa 29.01.2015 , čo potvrdil svojím podpisom na výpovedi.

12. Žalobca vo výpovedi pred súdom uviedol, že od určitého obdobia prestal od žalovaného dostávať vyúčtovania. So žalovaným mal dohodnuté preplácanie nákladov, ktorých zaplata sa domáha. Ako jeden z nárokov, ktoré si žalobca podanou žalobou uplatňuje od žalovaného je zaplata faktúr za používanie mobilného telefónu. Tento používal od roku 1997, pričom bývalý zamestnávateľ ho požiadal, aby si telefón zaregistroval na seba nakoľko zamestnávateľ nemal v SR pridelené IČO. Rok odkedy došlo k uzavretiu Pracovnej zmluvy so žalovaným mu boli tieto faktúry preplácané a po roku mu ich žalovaný preplácať prestal. Ďalší nárok, ktorý si žalobca od žalovaného uplatňuje je zaplata sumy 1.942,89 eur, ktorá predstavuje cestovné výdavky spojené s užívaním osobného motorového vozidla. Pracovná činnosť žalobcu vykonávaná pre žalovaného sa vykazovala mesačne pozadu s tým, že dopredu mu žalovaný neurčoval kam má ísť. Na konci mesiaca robil zhrnutie s kým sa stretol a akú činnosť vykonával. Toto následne predložil žalovanému. Ďalšie dva nároky, ktorý si žalobca od žalovaného uplatňuje nárok predstavujúci nevyplatené provízie za obdobie rokov 2012 a 2013 v celkovej výške 7.800,- eur.

13. Právny zástupca žalobcu v prednese pred súdom uviedol, že žalobca pôvodne vykonával činnosť pre právneho predchodcu žalovaného a to spoločnosť Oskar Schunck. Spoločnosť žalovaného odkúpila od svojho právneho predchodcu poisťovací kmeň. Žalobca od 01.10.2012 vykonával pracovnú činnosť, pričom od žalovaného mal zaručené preplácanie obvyklých nákladov na vykonávanie svojej činnosti. Konkrétne išlo o náklady spojené s výkonom činnosti počas služobných ciest za obchodnými partnermi, náklady spojené s telekomunikačnými službami, hotové výdavky spojené s počítačom a zároveň bola dohodnutá odmena za správu klientov spoločnosti Schunck. Po určitom čase došlo k neplneniu si týchto zmluvných záväzkov zo strany žalovaného.

14. Právny zástupca žalovaného v prednese pred súdom uviedol, že žalovaný nikdy nebol právnym nástupcom spoločnosti Oskar Schunck. Žalovaný v danom období iba prevzal správu niektorých klientov spoločnosti Oskar Schunck, ale žiadne ďalšie práva alebo povinnosti vrátane pracovnoprávných vzťahov tejto spoločnosti neprevzal. Žalovaný taktiež odmietol tvrdenia žalobcu, že mu bol ním zamedzený prístup do kancelárie, kde mal žalobca pracovnoprávne dokumenty. Žalovaný sa snažil so žalobcom

dňa 26.09.2013 ukončiť pracovný pomer výpoveďou avšak žalobca odmietol túto výpoveď prevziať a počnúc dňom 07.10.2013 nastúpil na dočasnú práceneschopnosť. K žalobcom uplatňovaným nárokom žalovaný uviedol, že so žalobcom nemal uzavretú žiadnu dohodu o používaní súkromného motorového vozidla na služobné účely, pričom žalovanému nie je zrejmé z akých podkladov žalobca pri vyčíslení ním uplatňovaného nároku vychádzal. Žalovaný zdôraznil, že žalobcovi nikdy neudelil žiadny príkaz na vykonanie pracovných ciest za ktoré si žalobca uplatňuje od žalovaného nárok na náhradu cestovných nákladov vo výške 1.942,89 eur. Žalovaný zároveň poukázal na ustanovenie § 183 Zákonníka práce ČR v zmysle ktorého je zamestnanec povinný vyúčtovať si pracovnú cestu vždy najneskôr do 10 pracovných dní odo dňa jeho ukončenia.

15. K druhému žalobcom uplatňovanému nároku, ktorý predstavuje náklady spojené s užívaním mobilného telefónu vo výške 673,78 eur, právny zástupca žalovaného uviedol, že sa nejednalo o služobný mobil pričom zmluvný vzťah je medzi žalobcom a nie medzi žalovaným. Žalobca si uplatňuje od žalovaného nárok na zaplatenie spolu deviatich faktúr za používanie mobilného telefónu, pričom všetky faktúry sú vystavené na osobu žalobcu a osem týchto faktúr je vystavených za obdobie žalobcovej práceneschopnosti. Sám žalobca však vo svojom vyjadrení pre súd uviedol, že počas práceneschopnosti nevykonával žiadnu pracovnú činnosť.

16. Čo sa týka žalobcom uplatňovaného nároku predstavujúceho nevyplatené provízie za obdobie od 02.08.2012 do 31.08.2015 vo výške 7.800,- eur, ktoré mali byť podľa názoru žalobcu neoprávnené nevyplatené, žalovaný uviedol, že všetky provízie, na ktoré mal žalobca nárok mu vyplatené boli. Na preukázanie týchto tvrdení predložil žalovaný súdu jednotlivé protokoly o vyplatení provízií. Žalovanému nie je zrejmé z akých údajov žalobca vychádzal pri určení výšky ním uplatneného nároku predstavujúceho nevyplatené provízie vo výške 7.800,- eur.

17. K nároku uplatnenému žalobcom predstavujúcemu náklady za pracovné cesty právny zástupca žalovaného poukázal na ustanovenie § 66 zákona o poisťovnej zmluve a § 21 zákona o poisťovacích sprostredkovateľoch podľa ktorých bol žalobca povinný zápisy z jednaní s jednotlivými klientmi, pričom doposiaľ žalobca takéto podklady nepredložil.

18. Právny zástupca žalovaného zároveň zdôraznil skutočnosť, že žalobca si začal od žalovaného uplatňovať rôzne peňažné nároky počas trvania žalobcovej práceneschopnosti a podal na žalovaného rôzne podnety na rôzne kontrolné orgány. K žalobcom predloženým zoznamom klientov z roku 2012 a 2013 uviedol, že žalovaný oslovil spoločnosť Schunk Austria, aby sa vyjadril k správnosti provízií z listov a k vyplateniu provízií zo strany žalovaného. Po preskúmaní zoznamu klientov za ktorých si žalobca od žalovaného uplatňoval provízie žalovaný zistil, že vo viacerých prípadoch sám žalobca prebral od týchto klientov ukončenie poisťovacích zmlúv a napriek tomu si uplatňuje za tieto obchody provízie. Po preverení všetkých subjektov predložených žalobcom a taktiež po preverení úhrad žalovaný zotrval na tom, že voči žalobcovi nemá žiaden neuhradený záväzok. S poukazom na vyššie uvedené žiadal, aby súd žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietol.

19. Svedok H. R., ktorý je zodpovedným zástupcom žalovaného vo výpovedi pred súdom uviedol, že v roku 2012 bola spoločnosti žalovaného ponúknutá správa klientov spoločnosti Schunck a zároveň im boli ponúknuté ich pracovníci s tým, že žalovaný sa má rozhodnúť či s nimi uzavrie pracovné zmluvy. Dňa 01.10.2012 podpísal žalovaný so žalobcom Pracovnú zmluvu na pozíciu makléra, pričom náplňou práce bolo hlavne uzatváranie nových obchodov z ktorých mu plynula provízia vo výške 30 % z prijatého poisťového plnenia. Ďalej mal žalobca podľa pracovnej zmluvy nárok na provízie vo výške 10 % ako odplata za správu klientov svojho bývalého zamestnávateľa, pričom týchto klientov zostalo na území SR 6, čo bol hlavným dôvodom prečo sa bývalý zamestnávateľ rozhodol zavrieť túto pobočku. Svedok zároveň poukázal na Dohodu o vzájomnom vysporiadaní pohľadávok podpísanú žalobcom za zjednané obchody za rok 2012, konkrétne do 31.10.2012 v ktorej žalobca priznáva, že prevzal 3.000,- eur. Ako ďalší dôkaz predložil súdu bankové výpisy z ktorých vyplýva, že žalobcovi bola riadne vyplatená aj mzda minimálne 10 dní pred výplacným termínom. Čo sa týka mobilného telefónu svedok uviedol, že telefón prevzal žalobca od svojho bývalého zamestnávateľa. K úhrade faktúr za mobilný telefón ktoré preplatil žalovaný svedok uviedol, že toto sa udialo na výslovnú žiadosť žalobcu s tým, že tieto platby budú započítané oproti nároku na províziu. Na cestovné náklady mal žalobca nárok iba v prípade, že by sa jednalo o nákup zásob do kancelárie. K ďalšiemu žalobcom uplatnenému nároku vo výške 169,- eur, predstavujúcu úhradu faktúry za spotrebný materiál uviedol, že žalobca tento nákup so žalovaným nekonzultoval.

Výplatné pásky boli žalobcovi vždy riadne a včas odovzdané. Žalobcovi bola dňa 29.01.2015 osobne doručená výpoveď daná mu podľa § 52 písm. c) zákonníka práce z dôvodu, že u žalovaného došlo dňa 01.10.2013 k organizačnej zmene.

20. Štatutárny zástupca žalovaného vo výpovedi pred súdom uviedol, že žalobca pôvodne pracoval pre firmu „ Schunck Austria“, pričom žalovaný na základe dohody prevzal pobočku tejto firmy v Olomouci, pričom sa rozhodli prevziať aj žalobcu do pracovného pomeru.

21. Z Dohody o vzájomnom vysporiadaní pohľadávok zo dňa 31.10.2012 uzavretej medzi žalobcom a spoločnosťou Oskar Schunck s.r.o., podpísanej iba žalobcom vyplýva, že vyplatením provízie 3.000,- eur žalobcovi sú všetky vzájomné pohľadávky zo strany zamestnanca (žalobcu) a zamestnávateľa (Oskar Schunck s.r.o.) vyrovnané.

22. Z emailovej komunikácie predloženej žalobcom zo dňa 15.11.2012 vyplýva, že zodpovedný zástupca H. R. mal žalobcovi uviesť, že mu budú uhradené všetky náklady súvisiace s prevodom mobilných zariadení a priamo operátorovi spoločnosti Orange budú uhrádzané všetky faktúry za internetové pripojenie a za mobil s telefónnym číslom žalobcu odo dňa 01.10.2012 po dobu trvania celého pracovného pomeru v spoločnosti žalovaného. H. R. však pred súdom uviedol, že tento email nikdy nepísal a v čase, keď bol tento e-mail odoslaný sa nenachádzal na pracovisku.

23. Z e-mailovej komunikácie predloženej žalobcom zo dňa 06.06.2013 vyplýva, že zodpovedný zástupca H. R. mal žalobcovi uviesť, že mu bude dodatočne vystavená zmluva o použití motorového vozidla medzi ním a zamestnávateľom, s tým, že žalobca bude pre výkon služobnej činnosti používať svoje súkromné vozidlo a žalovaný mu bude tieto náklady replácať.

24. Z protokolu o vyplatení provízie č. XXXXXXXXXXXX s dátumom čerpania 18.12.2013 vyplýva, že žalobcovi bola žalovaným vyplatená provízia vo výške 183,60 eur, Z protokolu o vyplatení provízie č. XXXXXXXXXXXX s dátumom čerpania 29.05.2013 vyplýva, že žalobcovi bola vyplatená provízia vo výške 201,10 Kč, Z protokolu o vyplatení provízie č. XXXXXXXXXXXX s dátumom čerpania 27.01.2014 vyplýva, že žalobcovi bola vyplatená provízia vo výške 44,80 eur.

25. Zo správy oblastného inšpektorátu práce Praha č. 14960/3.30/13/7.4 zo dňa 06.05.2014 vyplýva, že žalobcovi boli zo strany žalovaného vyplatené všetky provízie s výnimkou časti provízie vo výške 266,04 eur.

26. Podľa článku 3 ods. 1. Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 zo 17. júna 2008 o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky (Rím I) Zmluva sa spravuje právnym poriadkom, ktorý si zvolia zmluvné strany. Voľba musí byť urobená výslovne alebo jasne preukázaná ustanoveniami zmluvy alebo okolnosťami prípadu. Zmluvné strany si môžu zvoliť právny poriadok, ktorým sa bude spravovať celá zmluva alebo len jej časť.

27. Podľa článku 8 ods.1 a 2. Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 zo 17. júna 2008 o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky (Rím I) Individuálna pracovná zmluva sa spravuje právnym poriadkom zvoleným zmluvnými stranami v súlade s článkom 3. Takáto voľba práva však nesmie zbaviť zamestnanca ochrany, ktorú mu poskytujú také ustanovenia, od ktorých sa nemožno odchýliť dohodou podľa práva, ktoré by v prípade absencie voľby bolo podľa odsekov 2, 3 a 4 tohto článku rozhodným.

28. Pokiaľ si zmluvné strany nezvolili rozhodné právo pre individuálnu pracovnú zmluvu, zmluva sa spravuje právnym poriadkom krajiny, v ktorej zamestnanec obvykle vykonáva prácu na základe zmluvy, alebo ak tomu tak nie je, právnym poriadkom krajiny, z ktorej takúto prácu vykonáva. Za zmenu krajiny obvyklého miesta výkonu práce sa nepovažuje, ak zamestnanec dočasne pracuje v inej krajine.

29. Podľa článku 2 ods.1 Nariadenia Rady (ES) č. 44/2001 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (ďalej len „nariadenie“) upravujúcimi právomoc súdov, ak nie je v tomto nariadení uvedené inak, osoby s bydliskom na území členského štátu sa bez ohľadu na ich štátne občianstvo žalujú na súdoch tohto členského štátu.

30. Podľa článku 5 Nariadenia Rady (ES) č. 44/2001 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach osobu s bydliskom na území členského štátu možno žalovať v druhom členskom štáte

- a) v zmluvných veciach na súde podľa miesta zmluvného plnenia, ktoré je predmetom žaloby;
- b) na účely tohto ustanovenia, ak sa účastníci zmluvy nedohodli inak, je miestom zmluvného plnenia, ktoré je predmetom žaloby:
 - pri poskytnutí služieb miesto v členskom štáte, kde sa podľa zmluvy služby poskytli alebo mali poskytnúť.

31. S poukazom na vyššie citované Nariadenia je v danej sporovej veci daná právomoc aj príslušnosť Okresného súdu Bratislava II, čo medzi stranami sporu sporné nebolo.

32. Podľa § 6 zák. č. 262/2006 Sb. Zákonník práce ČR, zamestnanec je fyzická osoba, ktorá sa zaviazala k výkonu závislej práce v základnom pracovnoprávnom vzťahu.

33. Podľa § 31 zák. č. 262/2006 Sb. Zákonník práce pred uzatvorením pracovnej zmluvy je zamestnávateľ povinný zoznámiť fyzickú osobu s právami a povinnosťami, ktoré by pre ňu z pracovnej zmluvy, popri prípade z menovania na pracovné miesto vyplynuli, a s pracovnými podmienkami a podmienkami odmeňovania, za ktorých má prácu vykonávať, a povinnosťami, ktoré vyplývajú zo zvláštnych právnych predpisov vzťahujúcich sa k práci, ktorá má byť predmetom pracovného pomeru.

34. Podľa § 33 ods.1 zák. č. 262/2006 Sb. Zákonník práce, pracovný pomer sa zakladá pracovnou zmluvou medzi zamestnávateľom a zamestnancom, ak nie je v tomto zákone ďalej stanovené inak.

35. Podľa § 34 ods.1 a 2 zák. č. 262/2006 Sb. Zákonník práce pracovná zmluva musí obsahovať

- a) druh práce, ktorý má zamestnanec pre zamestnávateľa vykonávať,
- b) miesto alebo miesta výkonu práce, v ktorých má byť práca podľa písmena a) vykonávaná,
- c) deň nástupu do práce.

Pracovná zmluva musí byť uzavretá písomne.

36. Podľa § 36 zák. č. 262/2006 Sb. Zákonník práce pracovný pomer vzniká dňom, ktorý bol dojednaný v pracovnej zmluve ako deň nástupu do práce alebo dňom, ktorý bol uvedený ako deň menovania na pracovné miesto vedúceho zamestnanca.

37. Podľa § 42 ods.1 zák. č. 262/2006 Sb., Zákonník práce pracovnou cestou sa rozumie časovo obmedzené vyslanie zamestnanca zamestnávateľom k výkonu práce mimo dohodnuté miesto výkonu práce. Zamestnávateľ môže vyslať zamestnanca na dobu nevyhnutnej potreby na pracovnú cestu len na základe dohody s ním. Zamestnanec na pracovnej ceste vykonáva prácu podľa pokynov vedúceho zamestnanca, ktorý ho na pracovnú cestu vyslal.

38. Podľa § 109 ods.1 zák. č. 262/2006 Sb., Zákonník práce za vykonanú prácu patrí zamestnancovi mzda, plat alebo odmena z dohody za podmienok ustanovených týmto zákonom, ak neustanovuje tento zákon alebo osobitný právny predpis inak.

39. Podľa § 109 ods.2 zák. č. 262/2006 Sb., mzda je peňažné plnenie a plnenie peňažnej hodnoty (naturálna mzda) poskytované zamestnávateľom zamestnancovi za prácu, ak nie je v tomto zákone ďalej ustanovené inak.

40. Podľa § 151 zák. č. 262/2006 Sb., Zákonník práce zamestnávateľ je povinný poskytovať zamestnancovi, ak nie je v tomto zákone ďalej stanovené inak, náhradu výdavkov, ktoré mu vzniknú v súvislosti s výkonom práce, v rozsahu a za podmienok stanovených v tejto časti.

41. Podľa § 152 zák. č. 262/2006 Sb., Zákonník práce cestovnými nákladmi, za ktoré poskytuje zamestnávateľ zamestnancovi cestovné náhrady, sa rozumejú výdavky, ktoré vzniknú zamestnancovi pri a) pracovnej ceste (§ 42), b) ceste mimo pravidelného pracoviska, c) mimoriadnej ceste v súvislosti s výkonom práce mimo rozvrhu zmien v mieste výkonu práce alebo pravidelného pracoviska, d) preloženie

(§ 43), e) dočasné pridelenie (§ 43a), f) prijatie do zamestnania v pracovnom pomere, g) výkon práce v zahraničí.

42. Podľa § 183 ods. 3 zák. č. 262/2006 Sb., ak sa zamestnanec so zamestnávateľom nedohodne na inej dobe, je zamestnanec povinný do 10 pracovných dní po dni ukončenia pracovnej cesty alebo inej skutočnosti zakladajúcej právo na cestovné náhradu predložiť zamestnávateľovi písomné doklady potrebné na vyúčtovanie cestovných náhrad a vrátiť nevyúčtovaný zálohu.

43. Podľa § 190 ods.1 a 2 zák. č. 262/2006 Sb., Zákonník práce ak dohodne zamestnávateľ, prípadne vnútorným predpisom stanoví alebo individuálne písomne určí podmienky, výšku a spôsob poskytovania náhrad za opotrebenie vlastného náradia, zariadenia alebo iných predmetov potrebných na výkon práce zamestnanca, poskytuje mu túto náhradu za dohodnutých, stanovených alebo určených podmienok. Ustanovenie odseku 1 sa nevzťahuje na používanie motorového vozidla, u ktorého sa poskytovanie náhrad riadi § 157 až 160.

44. Podľa § 517 ods. 2 zákona Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

45. Podľa ustanovenia nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka účinného od 01.01.2015 výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

46. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že žalobca sa podanou žalobou domáha zaplatenia sumy 11.019,62 eur s príslušenstvom. Súd žalobu žalobcu v časti nároku na preplatenie nákladov spojených s opravou osobného počítača vo výške 169,- eur právoplatne zamietol. Predmetom konania teda ostal nárok žalobcu na zaplatenie 10.850,62 eur s príslušenstvom. Táto suma pozostáva zo štyroch samostatných nárokov.

47. Pokiaľ ide o nárok žalobcu na zaplatenie sumy 1.942,89 eur tento predstavuje náklady spojené s pracovnými cestami na základe cestovných príkazov za obdobie máj až október 2013. Tento súd nepovažoval za dôvodný. Súd sa v prvom rade zaoberal skutočnosťou, či tieto cesty možno považovať za cesty pracovné. V tejto súvislosti je treba najskôr zdôrazniť, že keďže v článku 4 pracovnej zmluvy zo dňa 30.09.2012 sa strany dohodli, že zamestnávateľ môže vyslať zamestnanca na pracovnú cestu po dobu nevyhnutnej potreby, nebola potrebná ďalšia osobitná dohoda ohľadne každej jednotlivkej pracovnej cesty. Súd uvádza, že miestom výkonu práce zamestnanca je v zmysle článku 2 pracovnej zmluvy Bratislava. V zmysle ustanovenia § 42 ods. 1 Zákonníka práce ČR sa pracovnou cestou rozumie časovo obmedzené vyslanie zamestnanca zamestnávateľom k výkonu práce mimo dohodnuté miesto výkonu práce. Z vyúčtovania pracovných mesiacov za mesiace máj 2013 až október 2013 predložených žalobcom mal súd za preukázané, že všetky cesty s výnimkou ciest zo dňa 02.05.2013 Bratislava - Šaľa, zo dňa 09.05.2013 Bratislava - Kolárovo, zo dňa 16.05.2013 Bratislava - Mostová, zo dňa 10.06.2013 Bratislava - Štúrovo, zo dňa 12.06.2013 Bratislava - Nitra, zo dňa 20.06.2013 Bratislava - Komárno, zo dňa 08.07.2013 Bratislava - Nitra, zo dňa 22.07.2013 Bratislava - Prievidza, zo dňa 07.08.2013 Bratislava - Komárno, zo dňa 12.08.2013 Bratislava - Šaľa, zo dňa 14.08.2013 Bratislava - Štúrovo, zo dňa 15.08.2013 Bratislava - Nitra a zo dňa 22.08.2013 Bratislava - Sereď, boli vykonané v mieste výkonu práce žalobcu v Bratislava a teda sa v zmysle zákona nejedná o pracovné cesty. Pokiaľ ide o pracovné cesty vykonané v mesiacoch máj 2013 až august 2013 mimo dohodnuté miesto výkonu práce žalobcu súd uvádza, že vyúčtovanie týchto ciest žalobca za mesiac máj vykonal dňa 06.07.2013, za mesiac jún vykonal dňa 07.07.2013, za mesiac júl vykonal dňa 01.08.2013 a za mesiac august vykonal dňa 01.09.2013. Z uvedeného je zrejmé, že žalobca si nesplnil povinnosť písomne predložiť zamestnávateľovi podklady k vyúčtovaniu cestovných náhrad v lehote 10 pracovných dní po dni ukončenia pracovnej cesty. Súd uvádza, že nemal za preukázané, že by medzi žalobcom a žalovaným existovala akákoľvek dohoda, ktorá by túto lehotu upravovala. Súd taktiež poukazuje na fakt, že žalobca nijakým spôsobom nepreukázal, že predmetné vyúčtovania žalovanému vôbec niekedy predložil.

48. Súd sa ďalej zaoberal nárokom žalobcu na zaplatenie sumy 673,78 eur pozostávajúceho z deviatich žalobcom uhradených faktúr za používanie mobilného telefónu a internetu za obdobie september 2013 až máj 2014. Zákonník práce ČR vo svojej siedmej časti upravuje náhrady výdajov v súvislosti s výkonom práce. Predmetnú náhradu možno považovať za náhradu v zmysle ustanovenia § 190 ods. 1 Zákonníka práce ČR. Súd mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že žalovaný tieto náklady za žalobcu pred septembrom 2013 uhradil. Súd mal rovnako z mailovej komunikácie medzi žalobcom a zástupcom žalovaného p. H. R. za preukázané, že žalovaný rozhodol, že bude tieto náklady žalobcovi preplácať. Súd však uvádza, že žalobca má nárok na túto náhradu len v súvislosti s výkonom práce, ako to nakoniec vyplýva aj zo znenia predmetného zákonného ustanovenia. Z tohto dôvodu súd považoval nárok žalobcu za dôvodný len za mesiace september 2013 a október 2013, nakoľko žalobca dňa 07.10.2013 nastúpil na PN a teda je zrejme, že od tohto obdobia nemohol svoju prácu vykonávať, nakoľko bol práce neschopný a preto mu od tohto obdobia náhrada výdajov v súvislosti s výkonom práce nepatrí. Súd tento nárok žalobcu považoval za dôvodný len v sume 174,15 eur (september 84,- eur a október 90,15 eur) a vo zvyšnej časti ho považoval za nedôvodný. Pokiaľ ide o obranu žalovaného, že jeho zástupca túto správu nemohol napísať, nakoľko bol v tejto dobe na služobnej ceste, túto súd nepovažoval za dôvodnú, nakoľko je nepochybné, že v roku 2013 existovala možnosť takúto správu zaslať aj z mobilného zariadenia.

49. Pokiaľ ide o nárok žalobcu na zaplatenie sumy 433,95 eur predstavujúci náklady spojené s užívaním osobného motorového vozidla za mesiac august 2013 vo výške 206,11 eur, za mesiac september 2013 vo výške 162,87 eur a za mesiac október 2013 vo výške 64,97 eur tento súd považoval za dôvodný a v súlade so Zákonníkom práce ČR. Súd mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že žalovaný tieto náklady za žalobcu pred augustom 2013 uhradil. Súd mal rovnako z mailovej komunikácie medzi žalobcom a zástupcom žalovaného p. H. R. za preukázané, že žalovaný rozhodol, že bude tieto náklady žalobcovi preplácať, teda medzi žalobcom a zástupcom žalovaného prišlo k dohode o používaní súkromného motorového vozidla na služobné účely. Pokiaľ ide o obranu žalovaného, že tento e-mail nebol napísaný p. H. R. nakoľko sa v ňom vyskytujú slovenské výrazy a p. H. R. je rodený Čech, súd konštatuje, že žalovaný súdu okrem uvedeného tvrdenia žiadnym spôsobom nepreukázal, že táto správa nebola alebo nemohla byť napísaná jeho zástupcom a preto podľa názoru súdu neunesol bremeno preukázania svojich tvrdení.

50. Posledný žalobcom uplatnený nárok predstavuje nevyplatené provízie za správu klientov za obdobie rokov 2012 a 2013 v celkovej výške 7.800,- eur. V konaní nebola sporná skutočnosť, že žalobca uzavrel so svojím pôvodným zamestnávateľom, spoločnosťou Oskar Schunck Dohodu o vzájomnom vypořiadaní pohľadávok, ktorú podpísal iba žalobca pričom z obsahu tejto dohody vyplýva, že žalobca prevzal za zjednané obchody do 31.10.2012 sumu 3.000,- eur. Provízie za toto obdobie si však žalobca uplatňuje aj od žalovaného. Žalobca namietal, že túto sumu nikdy neprevzal. Táto skutočnosť je však podľa názoru súdu v prejednávanej veci irelevantná, nakoľko sa o jedná o nárok žalobcu voči spoločnosti Schunck Group, nie voči žalovanému. Žalobca na podporu svojich tvrdení predložil súdu obsiahly zoznam listín akým sú napríklad zoznamy klientov, ktorých mal prevziať žalovaný spolu s rozpisom provízií, avšak z týchto listín nie je zrejme za ktorých klientov prináležala provízia žalobcovi. K zoznamu klientov, ktorých správu mal vykonávať žalobca žalovaný uviedol, že žalobca v ňom uviedol klientov za ktorých nebolo žiadne poistné uhradené poisťovniam. Z článku 8 pracovnej zmluvy uzavretej medzi žalobcom a žalovaným vyplýva, že zamestnancovi za vykonanú prácu prislúcha mzda vo výške 500,- eur brutto, ako aj odmena za správu klientov „Schunck“, ktorý predstavuje 10 percent z prijatých provízií, ďalej odmena za správu klientov „D.“, ktorý predstavuje 10 percent z prijatých provízií, odmena za správu „vlastných klientov, ktorý predstavuje 30 percent z prijatých provízií a odmena za splnenie plánu 10 percent z prijatých provízií. V konaní nebola sporná skutočnosť, či bola žalobcovi riadne vyplácaná základná mzda vo výške 500,- eur brutto, ale len výška pohyblivej časti mzdy teda provízie, ktorú mal žalovaný žalobcovi v zmysle pracovnej zmluvy vyplácať. Súd v tejto časti poukazuje na fakt, že žalovaný vykonáva činnosť finančného agenta a jeho činnosť pozostáva z toho, že sprostredkováva uzatvorenie poistných zmlúv za čo mu poisťovňa, ktorá s poistením poistnú zmluvu uzatvorí, uhradza províziu z výšky poistného, ktoré poistený poisťovni uhradí. Žalobca vykonával pre žalovaného činnosť brokera teda osoby, ktorá je zodpovedná za správu a uzatváranie poistných zmlúv. Za túto činnosť žalovaný žalobcovi vyplácal dohodnutú mzdu a určité percento prijatých provízií, ktoré boli jemu vyplácané zo strany poisťovateľa za prijaté poistné. Žalovaný ku svojej žalobe síce predložil zoznam klientov za roky 2012 a 2013 avšak z tohto zoznamu je zrejme len celková výška poistného, ktoré bude hrdiť poistení poisťovni nie však výška skutočne uhradeného poistného, ktorá je však vzhľadom na vyššie uvedené rozhodujúca

pre výpočet provízie, tak žalovaného ako aj žalobcu, nakoľko provízie žalobcu sa odvíja od provízie žalovaného. Zo žalovaným predložených vyjadrení k jednotlivým subjektom je zrejmé, že uplatňovanie provízie za týchto klientov je nedôvodné. S poukazom na uvedené súd konštatuje, že žalovaný súdu nepreukázal, že by mu zo strany žalovaného vznikol nárok na vyplatenie provízie vo výške 7.800,- eur, ktorý mu však zo strany žalovaného nebol uhradený. Žalobca nepredložil žiadne dôkazy preukazujúce opodstatnenosť tohto jeho nároku a preto podľa názoru súdu v tejto časti neunesol dôkazné bremeno. Súd navyše poukazuje na skutočnosť, že žalovaný na podklade zoznamu predloženého žalobcom (č.l. 673) vykonal vyúčtovanie všetkých provízií, na ktoré mal žalobca nárok. Súd mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že všetky tieto provízie už boli žalobcovi zo strany žalovaného uhradené. Táto skutočnosť vyplýva z protokolov o vyplatení provízií ako aj z výpisov z účtu žalovaného. Záverom súd v tejto časti poukazuje, aj na stanovisko Oblastného inšpektorátu práce Praha, z ktorého vyplýva, že žalovaný nevyplatil žalobcovi len províziu vo výške 266,- eur, avšak zo súdneho spisu vyplýva, že aj táto suma už bola žalobcovi zo strany žalovaného uhradená dňa 24.07.2015 teda po podaní žaloby. Nakoľko však žalobca nezobral túto časť žaloby späť súd zamietol jeho nárok aj v tejto časti a to z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie.

51. Žalovaný časť dlžnej sumy do dnešného dňa neuhradil, preto sa dostal s plnením peňažného dlhu do omeškania. S poukazom na uvedené má žalobca nárok aj na úrok z omeškania tak ako je uvedené v I. výroku tohto rozhodnutia.

52. Podľa § 262 ods. 1 C.s.p., o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

53. Podľa § 262 ods. 2 C.s.p., o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

54. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd v súlade s § 255 ods. 1 C.s.p. podľa ktorého, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Nakoľko mal žalovaný v konaní úspech čiastočný, súd priznal žalovanému náhradu trov konania proti neúspešnému žalobcovi vo výške 89 %.

55. O výške náhrady trov konania rozhodne súd samostatným uznesením v súlade s § 262 ods. 2 C.s.p. po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na súde, proti ktorého rozsudku smeruje.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Exekúciu možno vykonať na návrh toho, kto je oprávnený požadovať splnenie nároku z exekučného titulu preto, že povinný dobrovoľne nespĺnil to, čo mu exekučný titul ukladá (§ 48 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z.z.). Exekúciu vykoná exekútor, ktorého na vykonanie exekúcie poverí súd (§ 55 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z.z.).